

PLEBÁNIA

HITKÖZSÉGI ÉRTESÍTŐ. — KIRCHENGEMEINDE-ANZEIGER.

SZERKESZTI ÉS KIADJA
a róm. kath. lelkészi hivatal.

Lapunk az egyházmegyei Főhatóság
engedélyével jelenik meg.

Teremtő Lélek, szállj miránk!

„És mikor érkeztek a pünkösöd napjai, mindnyájan egy akarttal ugyanazon helyen valának.

És lőn hirtelen az égből mint egy sebesen jövő szélnek zúgása és betölté az egész házat, ahol ülnek vala.

És eloszlott, nyelvek jelenének meg nekik, mint tűzláng, mely leszálla mindenikre közülök.

És betelének mindnyájan Szentlélekkel!”

Van-e szükségünk szent lélekre? Fölösleges kérdés, mikor ugyancsak az alvilág szelleme vesz körül. A felületesség, hitbeli közönyösség, anyagiasság, erkölcstelenség, testkultusz, gyűlölködés, rágalom szelleme kísért úton, útfélen. Hogyne volna szükség arra a Lélekre, mely az Atyától és Fiútól jön, hogy megújítsa a föld színét, az emberek gondolkodását.

Várod-e Te is Testvérem, a szent Lelket? Akarsz-e komolyan jobb érzésű lenni; életmódodat akarod-e jobb vágányra terelni?

Igen? Akkor lépj be az apostolok ama szent gyülekezetébe, melynek egyenes célja a Szentlélek Isten hétszeres kegyelmeinek befogadása. Komoly előkészület a pünkösdre.

Magábaszállás, elkülönülés, összeszedettség. Amennyire csak lehet, keressük a magányt, kerüljük a fölösleges ügyeket, tárgyalásokat. Ez mindig egy kis önmegtartózással jár, de a vizet is feldugják, ha a medret takarítani kell, a butorokat is kihordják, ha surolni akarnak. Fölös és haszontalan beszéd úgy is elég volt már, helyet és időt kell engedni a kegyelem munkálkodásának is.

A lélekmunkálás tudatában boldogan kiáltott fel egy szent: Ó boldog magány, ó egyedüli boldogság!

Aztán imádkozzunk. Mire emberi igyekezet nem képes, azt eléri a buzgó imádság

Erziehung.

II.

Was ungemein wichtig in der Erziehung wäre, die seelische Seite, wird kaum berücksichtigt. Und doch, ohne Religion, ohne Gott, kann es keine rechte Erziehung sein.

In der Kindes-Seele wurzeln schon die verderblichen Triebe, die Leidenschaften und mit dem Heranwachsen des Leibes kommen sie immer mehr und mehr zur Geltung. Man sieht das und man tut fast nichts zur Abwehr.

Man ist besorgt für die jungen Bäumchen. Wilde Triebe werden unbarmherzig abgeschnitten, der Stamm an eine Stange fest gebunden, es darf ja nicht krumm wachsen. Man weiss aus der Erfahrung, dass vernachlässigte Bäume keine edle Frucht tragen, und die schauen auch jämmerlich unschön aus.

Wäre nicht ebenso, ja noch tausendmal wichtiger, den jungen Seelen ebenso viele Sorgfalt zuzuwenden? Ist es nicht auch Erfahrungstatsache, dass verwachsene Naturen immer die schlimmsten Früchte tragen für sich und die Gesamtheit? Wie ist es doch möglich, dass der auf seine Einsicht so stolze Mensch diesen Umstand so ausser Acht lassen kann?

Erziehen!!!

Wer? — Zuerst die Eltern haben diese Pflicht zu erfüllen. Sie sind die natürlichen Aufseher des Kindes. Sie, besonders die Mutter, müssen Sorge tragen, dass die ersten Eindrücke des Kindes ihm nicht schädlich, sondern erbauend seien.

Das Kinderherz ist weich wie Wachs. Die Eindrücke dringen tief in dasselbe ein und wirken gestaltend bei der Entwicklung des Gemütes. Es darf das Kind immer nur Gutes, nur Schönes sehen, hören, erfahren. Man darf kein Unkraut säen, denn dann wird kein rechtes Korn zu erwarten sein.

által kieszközölt kegyelem. Az egész egyház készül most a Szentlélek fogadására, egyesítsük most imánkat az övével, hogy hatásosab legyen. „Hol ketten vagy többen összejönnek az én nevemben (Jézus nevében), ott vagyok én is”.

Legyen szeretet és egyetértés, mint az apostolok között, mikor a Szentlélek eljövetelét várták. Távol legyen az egyenetlenség és minden, ami a felebaráti szeretetet zavarhatná.

Igy kell felkészülni a Szentlélek ünnepére. Igy kell őt kérni, hogy újítsa, javítsa meg gondolkodásunkat, szellemünket.

Mi van a kosárban.

Tömlös János a nem sokkal jobb oldalbordájával nem messze lakott a falutól. Tömlös azon finom lovagok közé tartozott, kik aratnak ott, hol nem vetettek, és találnak ott, hol senki sem vesztett el semmit. Pl. nagyon könnyen megtalálta a szomszéd kamrájában az oldalost, a sajtot, a cukrot; némelykor talált egy eltévedt kakast is, nyakon csipte és egy ügyes csavarintással megszabadította a földi élet nyomoruságaitól; talált még egyszer másszor egy-egy pénztárcát stb.

Már többször volt alkalma rácsok mögött elmélkedni a szerencse mulandóságáról, de itt se feledte el művészetét.

Egy őszi éjszaka ismét ilyen rabló úton volt, de ezuttal gonosz végzés lebegett fölötte. Lopózkodása közben észrevették és most négy erős kar várakozott rája, készen, hogy minden pillanatban rajtaüssön. Ez a négy kar két legénynek volt a tulajdona, kik egy bokor mögé meghúzódtak.

A toronyóra 11 ütött — ha! — ott suhan el egy sötét alak a nagy hársfák alatt.

— Ő az, sugta az egyik, rajta!

— Várj, még ne!

Valóban a Tömlös volt, nagy kosár a hátán, nyög a teher alatt. A hársfáknál letette a terhet, letörülte homlokáról az izzadságot, aztán körülfigyelt és egy szempillantás alatt eltűnt a szomszédos Kovács udvarában.

— Te, úgy látszik, ennek még dolga van, mondja Karcsi, nézzük meg, milyen kincseket raktározott a kosárba.

Előleptek a bokor mögül, próbálták a kosarat felemelni — nehezen ment.

— A nemjóját, ez alaposan felpakolt, gondolja Pista, hisz ez több egy mázsánál.

Megvizsgálták a tartalmat és találtak benne különböző tárgyakat: sonkát, kenyeret, egy zsák borsót, egy vasalót, órasulyt, pár cipőt, egy doboz cukrot stb.

— Te, eszembe jutott valami, mondja hirtelen Karcsi, de egy kissé veszedelmes.

— No, mi az, kérde Pista.

— Szeretnék egy kissé szellemet játszani. Ha eldugjuk a rakományt, s én beleülnek a kosárba és te egy pár rongyot reám raknál, hát nem venné észre a csavargó.

— Nagyszerű! Nagy róka vagy te, rajta, rajta, csináljuk meg!

Schon im Alten Testament wusste man, dass früh angefangene Zucht der Kinderseele förderlich ist. Das Buch der Sprichwörter sagt: „Du sollst dem Kinde die Disziplin nicht entziehen.“ Im Buche der Weisheit aber lesen wir: „Die Sorge für die Zucht ist Liebe“. Und der hl. Paulus schreibt: „Erziehet sie (die Kinder) in Zucht und Zurechtweisung“, d. i. gebet Ihnen christliche Erziehung, lernet sie die christliche Lehren, gewöhnet sie an das christliche Leben.

— De ha észreveszi? A kosárban nem tudok védekezni.

— Itt vagyok én! Elbuvok a bokor mögé, s ha itt nem veszi észre, megyek utánatok, s ha szükség, segíték.

— Tehát frissen rajta. — Eldugták a lopott dolgokat a bokor mögé, Karcsi a kosárba csücsült, egészen kényelmes volt benne; Pista rádobta az üres zsákot és még holmit, aztán — usdi — ő is elbujt.

Nemsokára visszajött a tolvaj. Zsebeiből kirakott egy csomó almát, be a kosárba, aztán a heveder alá dugta karjait, leguggol és egy hosszú sóhójjal felemelte a kosarat. Alig tett pár száz lépést, mikor mögötte, bizonyos távolban ijesztő kuncogást hall. Összerázkodott és meggyorsította lépteit. — Akkor egész közelről félelmetes sziszegést hallatszik. Egész teste megremeg — most ismét oly közelről s oly kísértetiesen: sz-sz-sz! és most még közelebből, még borzasztóbban: „Ouh — ouh!”

„Minden jótélelek!” kiált Tömlös.

Most a Kosárból hallatszott, — most kapargálás — János rohan, ahogy csak a lábai győzik — most ismét kapargálás a kosárban. János jajgat: Szent Isten!

Egy éles fütty — s közvetlen a feje felett élesen metsző vijjogás. János el akarta dobni a kosarat — de akkor már füleibe kapaszkodtak a karmok. Szánalmas ordítás: „Kegyelem, kegyelem! — A gyonosz! — Az ördög!”

Vadul vallat az ördög: Honnan ezek?

— Vettem, Sátán uram, vettem, ordit a tolvaj. Az ördög rémesen cibálja a füleit.

— Ajándékba kaptam, Sátán uram, mindent ajándékba, vinnyogott a tekerő.

Az ördög még erősebben rázta a füleit, míg végre beismerte: Loptam, uram, loptam.

— Hol? Hol? Hol? — ugatott a sátán.

— A Kovácséknál, a Goldsteinnál, a Farkasnál, a biróéknál, — szűkölt a tolvaj.

Érdesen röhögött az ördög, János pedig elkezdte kérni: „Hadd pihenjek egy kissé, Sátán uram, egészen odavagyok!”

— Pihenj a pokolban! — dörmög a sátán, — előre, előre!

Tovább rohant a tolvaj. Most a hegyek mögül feltetszik a hold és aztán látta János az út mellett a holdvilágban saját magát, a kosarat is, fölötte testben, — igen testben — egész biztos — az ördögöt magát. Izzadt félelmében — még vadabbul szaladt. Akkor ismét kezdődik a kísérteties fütty, sziszegés,

röhögés — mellette, fölötte, mögötte — már — már esett össze. Odaértek a nagy tölgyfához, mely erős ágával az út fölé hajolt.

Az ördög ordítja: állj!

Megáll János, reszketve, mint a nyárfalevél. Az ördög pedig lassan, szótágolva ordította a fülébe:

— Ma egészen nem vagy hatalmamban... A legközelebbi gazemberkedésnél egészen az enyém vagy! Ma még egyszer megráztalak és elbocsátalak.

Aztán hajába kapaszkodott, rázta kegyetlenül, hogy a tolvaj nyaka csigolyája majd kijött a helyéből, végül adott neki egy tucat pofot, hogy valósággal szikráztak a szemei. Ez a kura alatt szánalmas hangon üvöltött a tolvaj: Isten fizesse, Sátán úr, ezer köszönet, hogy most nem visz el!

A vélt ördög a következő pillanatban megragadta az ágat és vadul röhögve eltűnt a lomb között. A tolvaj pedig eldobta a kosarat és széleseben szaladt hazafelé.

Mikor ez eltűnt, leszállt Karcsi a fáról és az épen odaérkező Pistával halálra nevettek magukat. Majd hazamentek.

Más nap megtalálták a lopott holmit a hársfáknál. Az emberek nem tudták mire vélni a dolgot.

Jánost nem lehetett pár napig látni, azt mondták, beteg. Következő vasárnap gyónni ment. Állítólag sokáig volt benne, azóta nem is „talált” már semmit, bár egyik-másik gazemberséget ezután is az ő számlájára írtak.

Das Glück.

In den Wald war der Prinz gezogen mit Schwert und Ross, um das Glück zu erjagen; denn er war einsam und traurig, weil die Menschen ihn nicht verstanden.

Im Walde aber stand ein leuchtendes Schloss aus Gold und Edelmetalle und darinnen wohnte die Schönheit. Er pochte ans Tor und bat um Einlass; und die Schönheit empfing ihn mit einem Lächeln, das ihm die Sinne verwirte und fragte nach seinem Begehren.

Da sagte der Prinz: „Ich suche das Glück. Weisst du, berückende Frau, mir nicht zu sagen, wo ich es finde?“ Die Schönheit lachte auf: „Du hast mich gefunden und weisst nicht, wo das Glück ist? Du Tor, ich verstehe dich nicht!“

Da zog der Prinz weiter und kam vor einen schwimmenden Palast, wo alles glänzte und glitzerte in trotztender Pracht und drinnen wohnt die Freude. Schon von fern lachte sie den Prinzen an und rief ihm launig entgegen: „Komm, sei fröhlich mit uns, lache und scherze, bis dir der Becher der Lust entsinkt!“

Froher Hoffnung voll stieg der Prinz vom Pferd, und trat über die Schwelle. „Wohnt bei dir das Glück?“ fragte er und hemmte den Schritt. Die Freude lachte auf, dass das Echo bis auf die Bergeshöhe drang: „Ich verstehe deine Frage nicht. Ich bin die Lust; die zu mir kommen, entbehren das Glück nicht!“

Traurig wendete der Prinz sich ab; sein Ross nahm er am Zügel und ging gesenkten Hauptes neben ihm her, immer weiter, bis er müde umsank am Weg. Er schlief ein und sein Herz war krank und seine Züge bleich von Leid.

Als er aber im Morgenglühnen die Augen aufschlug, da sass die junge Hirtin im Grase neben ihm und wusch ihm das bleiche Gesicht mit frischem Quellwasser, und unter sein Haupt hatte sie ein Mooskissen gelegt. „Wer bist du?“ fragte er matt und so wohligh und friedlich zog es in sein Herz, wie er es nie in seinem Leben vorher empfunden. Die Hirtin lachte und schüttelte das blonde Lockenhaar aus der Stirn. Sie dünkte ihm viel schöner als die Schönheit im goldenen Schloss und ihr Lachen kam viel süsser, als alle Fröhlichkeit im Palast.

„Die Dorfhirtin bin ich.“

„Warum schobst du mir das Moos unter den Kopf?“

„Weil du so hart gelegen.“

„Warum waschest du mich?“

„Weil du so bleich warst, wie Scherben.“

„Und warum lachst du nun, und siehst mich so gross an?“

„Weil du so zufrieden bist, und weil dein Herz so kräftig schlägt, weil ich so bange war um dich und dich nun glücklich sehe!“ Da lachte auch der Prinz und sprang auf und schloss die blonde Hirtin in die Arme: „Ja, ich bin glücklich, denn du bist das Glück, das ich zu suchen auszog; du allein verstehst mich.“ Sie aber lachte: „Sie nennen mich im Dorf drünten die Barmherzigkeit, die Güte, die Reinheit, die Liebe — doch — ich bin's auch zufrieden, wenn du mich das Glück nennst!“

Und er hob sie in den Sattel und jagte mit ihr davon. So kam es, dass der Prinz das Glück fand arm, verachtet und mit nackten Füßen, aber mit einem Herzen voll Liebe, das ihn verstand.

Egyházi naptár.

Pünkösöd napja az egyház születésének évfordulója. A Szent-Lélek-Isten kegyelme oroslánokká tette az eddig félénk apostolokat, tüzet, lelkesedést, bátorságot vitt a szivekbe, úgy hogy Isten országa a földön ettől a naptól kezdve diadalmasan hódította meg az egész világot. Légy Te is, Testvérem, hitednek apostola, terjesztője, védelmezője, magadban, másokban.

Pünkösöd vigiliája szigorú böjt.

Jun. 13. Pünkösöd hetében péntekre csik sz. Antal napja. Templomunkban *bucsunap*. Sz. Antal szent életével, segítségével megnyerte a sziveket, úgy hogy igen sokan záródokolnak hozzá messzi vidékről is. Ő a szegények Atyja, bajbajutottak gyámolítója, mindenkinek irgalmas szívé szentje. Te is eljősz, úgy-e?

Jun. 15. Szentháromságvasárnap. Ekkor záródik le a husvét gyónás elvégzésének ideje, tehát siess, hogy eleget tégy ennek a halálos bűn terhe alatt parancsoló kötelességnek. A sz. gyónás a Te lelked hasznára van elrendelve.

Jun. 19. Úrnapja. A Legméltóságosabb Oltáriszentség diadalának ünnepe. Körmenet énnekkel, zenével, szívörömmel. Az Oltáriszentség az egyház sugárzó, melegítő napja. Végigkísérjük diadalútján a nagy világ előtt, tanúságot teszünk hitünkről, rész-sülünk áldásában. Légy ott, Te is. Kötelező ünnep.

Jun. 27. Jézus sz. Szívének ünnepe. Ne panaszkodjék reád is az isteni Szív, hogy hideg és érzéketlen vagy, bár Ő úgy szeret Téged, hogy Szívének minden csepp vérével feláldozta éretted. Végy részt ezen a kötelező ünnepen sz. mise-hallgatással, mély áhitattal, sz. áldozással.

Jun. 29. Péter és Pál apostolfejedelmek ünnepe. Nagyjaik az egyház mindig tisztelettel vesszi körül, így e nap is kötelező ünnep, amikor szentmisét kell hallgatni.

Kirchenkalender.

Pfingsten. Das zweite und zugleich letzte Hauptfest des Osterfestkreises ist Pfingsten. Geburtstag der Kirche. Die kleine Schar der Gläubigen, die die Apostel und Jünger bildeten, ist durch das Ausgiessen des hl. Geistes wunderbar auf dreitausend gestiegen. Auch wir wollen uns vom hl. Geiste unterrichten lassen, dass wir einen hl. Wandel, Geist bekommen. Pfingstsonntag ist ein gebotener Fasttag.

Dreifaltigkeitssonntag. Schlussstag der Pfingst-octave, zugleich auch Abschluss der Osterzeit. Hast Du Deine Osterbeichte noch nicht abgelegt? Bemühe Dich, ich bitte Dich um die Liebe Gottes, sie bis zu diesem Sonntag abzulegen, denn es verpflichtet unter einer schweren Sünde.

13. Juni. Antonisfeiertag. Gnadentag, an dem viele Wallfahrer der Umgebung zum hl. Antonius nach Mediasch pilgern. Wer hätte von der Wunderkraft des hl. Antonius noch nicht gehört? Auch Du wirst erfahren, wenn Du ein Verehrer dieses Heiligen bist.

19. Juni. Fronleichnam. Ein besonderer Ehrentag des Allerheiligsten Altarssakramentes. Dies Sakrament ist ein Geheimnis der Hoffnung, Liebe, Kraft, Frömmigkeit. Ein besonderer Moment an diesem Tag ist die Prozession. Sie ist eine öffentliche Verehrung des heiligsten Altarssakramentes. Ein grosser Triumph, erhaben über jeden menschlichen Triumph, da der Sieger über Tod und Hölle auf den blumenbesäten Strassen, begleitet von unzählbarer Schar frommer Gläubigen, unter Gesang und Musik herumgetragen wird. 10 Uhr das Hochamt, nachher die Prozession. Niemand darf fehlen, niemand so kaltherrig sein, dass er sich von der öffentlichen Verehrung des allerheiligsten Altarssakramentes ausschliessen könnte.

27. Juni. Herz-Jesu-Freitag. Was sich zu Weihnachten, in der Karwoche, in der Gründung und Ausstattung der Kirche mit vielen Heilmitteln betätigt hatte, das liebevolle, göttliche Herz des Heilandes, wird an diesem Feste verehrt. „Schau das Herz an, das die Menschen so sehr geliebt, dass es sich für sie ganz hingegeben hatte und von Ihrerseits nur Beleidigung und Schmach erhielt“, dieses

Herz liebt Dich noch immer und will Dich in Erbarmung zu sich erheben. O trete unter die frommen Verehrer dieses erbarmungsvollen Herzens!

Gottesdienstordnung wie an Sonntagen.

29. Juni. Petrus u. Paulus. Der letzte gebotene Feiertag des Monats. Sonntagsordnung.

* * *

Vizsganap a róm. kath. elemi iskolában. Az iskolai év végén nyilvános vizsgát tartunk az iskolában, melyre a róm. kath. egyháztanácsot, azonkívül az igen Tisztelt szülőket és érdeklődőket tisztelettel meghívjuk. Hadd nyerjenek egy kis tájékozódást, mi mindennel kinn vannak a szegény nebulókat. Mert a tudomány se jó magától, meg kell azért emberül dolgozni. Ők azonban könnyen veszik a dolgot, nem kinlódnak, kinlódják a tanító úr, az ő dolga.

Hát már ő is megérdemli a nyugalmat. Lerázza nyakáról az iskolát, a gyermekeket pedig köszönettel visszaengedi a szülőknél. Nos a gyermekek szorgos igyekezettel azon vannak, hogy lehetőleg mindent elfeledjenek a két hónap alatt. Gondolják, a tanító úr elfonnyadt tudóját a szent szabadság balsamos levegője ismét üzemképessé teszi s az új évben újra kezdheti a tudomány-csöpögtetést.

Jun. 20. pénteken vizsgáznak a nagyobbak, 21-én, szombaton az I.—II. osztályos kicsikék.

A Tanító uraknak halásan köszönjük a fardozást, kellemes vakációt és boldog viszontlátást kívánunk; a kedves Híveknek pedig, kik fillérekkel ez évben is lehetővé tették az iskola működését, fizessen meg bőségesen a jó Isten!

Mivel az iskolának sok hátrálékos kiadása van, kérjük szeretettel, akik még hátra vannak az egyházi illetékekkel, szíveskedjenek a pénztáros úrnak azt átadni.

Egyházi anyakönyvekből. A keresztség szent-ségében részesültek: Veress Béla, Fülöp Imre, Pinke István és Ferenczi Aranka csecsemők.

Meghalt: Károlyi József. Nyugodjék békében.

Valamit a „Plebánia“ lap pénztárcájáról. El kell áruljam, hogy beleütött a szárazbetegség s összeaszott, hogy csak a bőre van meg. Keserves epekedéssel néz a hátrálékos előfizetők felé és irgalomért eseng. Könyörüljete rajtam, hiszen én jó barátotok vagyok.

Die Administration des „Plebánia“-Blattes ersucht hiemit höflichst die noch rückständigen Abonnenten, das Bezugsgeld Lei 40'—gütigst einzuzahlen. Wir kämpfen jetzt mit der grössten Schwierigkeit, da das Geld ausgegangen ist. Es sind eben noch viele rückständig mit dem bischen Geld.

Wirkung eines kleinen Druckfehlers.

Die Note eines Männerquartetts sollte die Vortragsbezeichnung „Sanft, langsam und mit Nachdruck“ tragen. Der Druckfehlerkobold aber hatte aus dem ersten n ein u gemacht, und es stand zu lesen: „*Sauft* langsam und mit Nachdruck“.

Es ist dann kein Wunder, wenn es bei den Proben, die das Quartett im Vereinsgasthause abhielt, nicht recht vorwärts ging.